Pregaria.cat

Entrada

El gra

Per LauraR el dj., 07/10/2021 - 09:00

A una amiga li va sortir un gra que era dolorós i vermell, situat a la punta del nas. Es veu que va començar a l'interior d'una fossa nasal i com no passava de ser una molèstia, es va acostumar a ell. Quan el gra començà a traslladar-se va provar pomades amb poc èxit, descartant anar al metge perquè estava ocupada preparant el camí ignasià.

Una vegada en el camí va completar la primera etapa sense pensar en el gra. En acabar la segona es va adonar que el gra, el mal i la vermellor havien desaparegut totalment.

Interessant el fet, però sembla més interessant l'observació que ella em va fer: "Quan estava ocupada i il·lusionada preparant el camí el gra seguia igual, solament quan vaig caminar va desaparèixer".

La "saviesa" del nostre organisme, capaç de regular-se en funció del que viu, és una experiència que tots coneixem, el que sembla particularment rellevant és la diferencia que ella va voler ressaltar: va ser en fer el camí, no en preparar-lo, que l'organisme va superar el gra.

Alguna cosa semblant pot passar en altres nivells més profunds de la nostra persona. Estem acostumats a que la vida quotidiana tingui petits "grans" (dificultats, decepcions, insatisfacció...). Si són molt estridents apliquem remeis externs, sinó els "acceptem" com si estiguessin desconnectats dels valors dels que parlem i ens il·lusionen.

El que ens toca profundament i fa canviar la realitat personal i la que ens envolta, és el gest senzill de "caminar". Respondre amb un pas al que la quotidianitat ens demana: donar temps a qui t'ho demana, acceptar caràcters diferents, reconèixer la pròpia limitació... Fer un pas rere un altre és una actuació humil, sembla poca cosa, però aquesta humil perseverança té el poder, discret i silenciós, de transformar-nos i apropar-nos al nostre destí.

A l'observació que ella em va fer vaig afegir: "Cert, però vas poder caminar perquè abans havies preparat amb cura el camí i vas arribar perquè vares posar atenció al trajecte".

Va assentir.

Desconnectades, l'acció sense interioritat ens reclou en un laberint de mecanismes i la interioritat sense acció ens aïlla en un món de fantasies.

Però quan s'uneixen, l'acció mobilitza els processos personals, és expressió de sentit i connecta amb els altres; la interioritat és l'espai on la realitat exterior ressona i es cristal·litza una resposta constructiva.

Aquesta dependència recíproca és la que produeix l'efecte transformador i fa brollar la vida.

En la nostra societat moltes ventades volen separar tots dos àmbits, deixarem que això ens passi?